

Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

**που περιμένει να ανθίσει στα συντρίμια του κόσμου
της πατριαρχίας, της εξουσίας, της εκμετάλλευσης**

Η δολοφονία της Κυριακής Γ. από τον κακοποιτή πρώην σύντροφό της έξω από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων έρχεται να προστεθεί στον μακρύ κατάλογο γυναικοκτονιών. Ο «δημόσιος χαρακτήρας» της έξω από το τοπικό τμήμα -όσο κι αν προσπάθησαν αρχικά να θολώσουν τα νερά σχετικά με την εμπλοκή του στο συμβάν- κατέστησε το γεγονός στο επίκεντρο, αντίθετα από άλλες «δημόσιες» ή μη γυναικοκτονίες οι οποίες, αφού εξαντληθεί η συστημική φεμινιστική ευαισθησία μέσα από «ευαίσθητα ρεπορτάζ», περνούν σύντομα στη λήθη.

Η υπόθεση της δολοφονίας της Κυριακής επιχειρήθηκε να γίνει «διαίτερη» με πολύ συγκεκριμένους τρόπους. Η μιντιακή κάλυψη του γεγονότος έγινε με τον γνωστό πλέον τρόπο: η δολοφονία της παρουσιάστηκε ως προϊόν της «αρρωστημένης ιδιοσυγκρασίας» του πρώην συντρόφου της. Αναπαράγεται και σε αυτή την περίπτωση το κλασικό (ρατσιστικής έμπνευσης) στερεότυπο που ταυτίζει όσους κακοποιούν και δολοφονούν με όσους αντιμετωπίζουν «ψυχιατρικά ζητήματα»: ο δολοφόνος δεν μπορεί παρά να είναι «διαταραγμένος», ένα «τέρας» και όχι απλά ένας άντρας, «συνθησιμένος» και «καθημερινός», που ένωσε πως αμφισβητήθηκε και πως χάνει το «κτήμα» του. Με την ανακήρυξη του δολοφόνου ως «τέρατος» το γεγονός εντάσσεται με συνοπτικές διαδικασίες στις λειτουργίες του εξαιρετικού συμβάντος. Αποσυνδέεται από το συνεχές της αναπαραγωγής έμφυλων-σεξιστικών-πατριαρχικών επιβολών και κουλτούρας που οργανώνει την καθημερινότητα θηλυκοτήτων και lgbtqi+. **Η Κυριακή γίνεται άλλο ένα θύμα και όχι η γυναίκα που αντιστάθηκε στην κακοποίησή της.** Οι αρνήσεις της σχετικά με τον κακοποιτή της, οι κινήσεις της να ξεφύγει από τη συνθήκη που βίωσε, περνάνε σε δεύτερο πλάνο.

Από τις πρώτες κιόλας ώρες ένας καταγιγισμός από φωτογραφίες από προσωπικές στιγμές της με τον δολοφόνο της προβάλλονται από μμε και social media, ενώ άμεσα αναρτήθηκαν νηχτικό και βίντεο αλλιά και φωτογραφίες από την σκηνή του θανάτου της... για να τραφεί κι άλλο η κουλτούρα κληιδαρότρυπας και κανιβαλισμού για τις «ζωές των άλλων», για να ακούσουμε και να δούμε καρέ-καρέ ακόμα και τις στιγμές της οδύνης της.

Οι συγκεκριμένες αναρτήσεις όμως έχουν και άλλες χρήσεις. Η έκθεση των προσωπικών στιγμών της Κυριακής μοιάζει να λειτουργεί ενοχοποιητικά για την ίδια με έναν υποδόριο τρόπο, για το ότι είχε «ευτυχισμένες στιγμές» με τον συγκεκριμένο, για το ότι δεν διέκοπτε τη σχέση μαζί του εγκαίρως. Η επίμονη αναπαραγωγή των σκηνών της δολοφονίας, πέρα από τη θεαματικοποίηση της υπόθεσης, επιτελεί και έναν άλλο σκοπό: τα νηχτικά και οπτικά «ντοκουμέντα» αποτελούν **«πειστήρια» συμμόρφωσης και εκφοβισμού σε όσ@ αμφισβητούν τις έμφυλες/πατριαρχικές επιβολές: το μαχαίρι της πατριαρχίας θα σε βρει όπου κι αν πας, δεν μπορείς να κρυφτείς πουθενά...** Λειτουργούν ως υπενθύμιση -το έχουμε δει και σε άλλες υποθέσεις- της τιμωρίας όσων αντιστέκονται στον κακοποιτή τους και εμπεδώνουν μια συνθήκη φόβου από την οποία δεν μπορείς να αποδράσεις.

Σε κάθε περίπτωση, διαμορφώθηκε και εδώ μια ιδιότυπη συνθήκη δημόσιου πένθους, με «σοκαρισμένη την κοινωνία» από τη νέα γυναικοκτονία. Ένα πένθος πολύ βολικό, με σύντομη ημερομηνία λήξης, που θα κλείσει έχοντας αφήσει τελικά στο απυρόβλητο την πατριαρχική συνθήκη της καθημερινής υποτίμησης, των προσβολών, των κακοποιήσεων και δολοφονιών από άντρες συντρόφους, φίλους, αφεντικά, πατεράδες.

Η δολοφονία της Κυριακής έγινε στο Α.Τ. Αγίων Αναργύρων, εκεί όπου οι μπάτσοι υποτίμησαν και χλεύασαν τον φόβο και την απειλή που δεχόταν. Επιβεβαιώνοντας με κυνικό τρόπο ότι οι γραμμές επικοινωνίας και τα γραφεία της αστυνομίας για ενδοοικογενειακή βία δεν είναι παρά τεχνικές διαχείρισης ενός πληθυσμού που πρέπει να πειστεί ότι η αστυνομία υπάρχει «για να μας φυλάει». **Η αστυνομία όμως δεν κάνει τίποτε άλλο από το να οργανώνει και να προστατεύει την εξουσιαστική/πατριαρχική/εκμεταλλευτική βία.** Η δημοκρατική ευαισθησία και ο θεσμικός φεμινισμός φρόντισαν να συσκοτίσουν ακριβώς αυτό το σημείο με τις εγκλήσεις και τις καταγγελίες τους για τα ελλείμματα στην εκπαίδευση των αστυνομικών και την υποστελέχωση των τμημάτων. **Έτσι, υποβίβασαν τη δολοφονία της Κυριακής σε ένα πρόβλημα «δημόσιας τάξης» και κρατικών μηχανισμών που δεν κάνουν τη δουλειά τους όπως θα έπρεπε.** Με την κατάδειξη των «ελλείψεων» του Α.Τ. Αγίων Αναργύρων και τις «λάθος κινήσεις» συγκεκριμένων μπάτσων που βρίσκονταν εκεί, προσωποποίησαν το πρόβλημα, αφήνοντας αθέατο τον δομικά κατασταλτικό χαρακτήρα της αστυνομίας εναντίον των «από κάτω». Αντίθετα, εμφάνισαν την αστυνομία ως έναν απαραίτητο μηχανισμό

για τη «διευθέτηση» κοινωνικών ζητημάτων και μάλιστα της προσέδωσαν ρόλο προστάτη των «αδυνάτων» και αυτών που ζητούν βοήθεια. Ταυτόχρονα, φρόντισαν να υποβιβάσουν τις γυναίκες που αντιστέκονται και μιλάνε σε μια συνθήκη διαρκούς «θύματος» που περιμένουν την «κρατική στοργή» για να σταθούν στα πόδια τους.

Η συγκεκριμένη διαχείριση θέτει τη συζήτηση για την ασφυξία της πατριαρχικής συνθήκης σε συγκεκριμένο πλαίσιο και τελικά την αναπαράγει. Η αντισεξιστική δράση αυτού του είδους βρίσκει όριο στην ανάθεση των υποθέσεων σε αστυνομοδικαστικούς κύκλους -με μια βελτιωμένη, πιο εξανθρωπισμένη συμμετοχή τους στην αντιμετώπιση του προβλήματος της έμφυλης βίας- και μια «καλή» τιμωρία. **Αυτός είναι ο θεσμικός φεμινισμός και τα προτάγματά του. Η «τιμωρία» όσων «οδηγώρησαν» και του κακοποιότη, εδώ δολοφόνου, αναδεικνύεται σε σύγχρονο πρόταγμα που συμπλέκεται με το πρόταγμα για περισσότερη «ασφάλεια», από τους ίδιους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς που οργανώνουν τη βία εναντίον μας.** Έτσι, το κράτος και οι μηχανισμοί του αναδεικνύονται και πάλι ως εγγυητές της ομαλότητας των κοινωνικών σχέσεων, αυτοί που με τις παρεμβάσεις τους θα διαχειριστούν τις κοινωνικές υποθέσεις. Ο ηλεγόμενος «εξανθρωπισμός» των μηχανισμών, με κάποιες διορθωτικές κινήσεις, είναι μέσα στο ίδιο το παιχνίδι του διευρυμένου κοινωνικού ελέγχου: την ίδια στιγμή που αυξάνεται η βία αυτών των μηχανισμών απέναντι σε μεγάλα κοινωνικά κομμάτια μπορούν ταυτόχρονα να ξεπληνούνται με την εισαγωγή του όρου «γυναικοκτονία» και να μιλάνε γλώσσα «συμπεριληπτική», να εκπαιδεύουν «μπάτσους με κατανόηση»...

Η συνθήκη της πατριαρχίας, της ετεροκανικότητας, της ομοφοβίας και τρανσοφοβίας, των επιβολών στη βάση του φύλου και της σεξουαλικότητας **είναι μια κατάσταση καθημερινών, συνεχών συγκρούσεων** ανάμεσα σε όσους απολαμβάνουν προνόμια, καταπιέζουν, προσβάλλουν, υποτιμούν, κακοποιούν, δολοφονούν και σε όσα δεχόμαστε αυτή την καταπίεση, σε όσα ασφυκτιούμε, αντιστεκόμαστε. Είναι η ίδια η αντρική κυριαρχία που νομιμοποιεί την πρόσληψη κάποιων σωμάτων με όρους κτήματος και υποτέλειας. Και είναι η ίδια συνθήκη που κάνει τη ζωή των καταπιεσμένων ζωή δεύτερη, χωρίς σημασία, γι' αυτό και τόσο έκθετη στις διαθέσεις των κακοποιητών.

Η απώλεια της ζωής της Κυριακής, όλων όσα δολοφονήθηκαν από το χέρι του κακοποιότη τους, είναι μη αντιστρεπτή. **Και ο κόσμος γίνεται μικρότερος κάθε φορά που λείπει μία ανάμεσά μας.**

Αν υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε τα υπόλοιπα είναι να μπλοκάρουμε τη συσκότιση των συνθηκών της δολοφονίας, να αναδείξουμε τα στοιχεία που την έκαναν δυνατή. Να μην επιτρέψουμε την ανακατασκευή της ζωής της Κυριακής με όρους θυματοποίησης, να σταθούμε ενάντια στην αξιοποίηση και θεαματικοποίησή της, ενάντια στην ανάδειξη των υποθέσεών μας με όρους σίριαλ. Οι απώλειες, τα τραύματα, το πένθος μας δεν μπορούν να σύρονται στη χωματερή των κάθε λογής μίντια.

Δεν χρειαζόμαστε περιπολικά, μπάτσους και εισαγγελέις, δεν χρειαζόμαστε προστάτες.

Προτάσσουμε **την αλληλεγγύη μεταξύ όλων όσα καταπιεζόμαστε από την πατριαρχία και τους θεσμούς της.** Σπάμε την εξατομίκευση, μοιραζόμαστε τα προβλήματα και τα βιώματά μας, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας. **Στεκόμαστε το ένα δίπλα στο άλλο,** ενάντια στην υποτίμηση των σωμάτων και των ζώων μας. Ψάχνουμε δίπλα μας εκείνα που μιλάμε την ίδια γλώσσα, τη γλώσσα της αλληλεγγύης, **χτίζουμε δίκτυα αδιαμεσολήβητα** και φροντίζουμε να μην υποβληθούμε σε νέους κύκλους κακοποίησης. Δεν αφήνουμε καμία μόνη που κακοποιείται είτε αυτό συμβαίνει έξω στο δημόσιο πεδίο, είτε στον εργασιακό χώρο, είτε μέσα στο «κλειστό» και «ιδιωτικό» πλαίσιο του ζεύγους, της οικογένειας, των συγγενικών και "φιλικών", συντροφικών σχέσεων. Διαρρηγνύουμε την επιβαλλόμενη συνθήκη που μας θέλει υπάκουες, υποτελείς, βορά στις ορέξεις του κάθε μάτσο, σεξιστή, ομοφοβικού. Μένουμε σε εγρήγορση για έμφυλα/σεξιστικά περιστατικά στις γειτονιές μας, τα δημοσιοποιούμε μαζί με το κακοποιημένο, αναλαμβάνουμε δράση. **Τσακίζουμε τους κακοποιητές.**

Ενάντια στην αντρική κυριαρχία, τον σεξισμό και την πατριαρχία

ΣΑΒ | | ΣΥΖΗΤΗΣΗ | |

13/4 Για την έμφυλη βία, τις απαντήσεις μας,
6:30μμ τα δίκτυα αλληλεγγύης: γιατί η υπεράσπιση των εαυτών μας δεν χωράει σε αιτήματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας

ΘΕΡΣΙΤΗΣ
ΝΕΣΤΟΡΟΣ Κ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ -ΙΛΙΟΝ
thersitis.espiv.net